

Iz ovog odnosa ribljih vrsta vidi se da ne bi bilo potrebno preduzimati neke naročite mere za povećanje populacije nekih važnijih (kvalitetnijih) vrsta riba, sem, možda, kod soma i smuđa. Dođuse, trebalo bi nastojati da se smanji procenat

am. somića, dok štika i druge štetne ili grabljive ribe nisu tako brojno zastupljene, pa nema veće opasnosti od njih.

MARINKO MIHAJLOV

Povodom zaposlenja diplomiranih ribarskih tehničara

Školske 1948/49 god. pri Srednjoj poljoprivrednoj školi u Zrenjaninu osnovan je Otek za slatkovodno ribarstvo kao prvi ove vrsti u našoj zemlji pa i na Balkanu. U toku 1952 god. ukidanjem SPS u Zrenjaninu otek je priključen SPS u Futogu, gde se i sada nalazi. Škola je formirana u cilju stvaranja ribarskih tehničara koji će biti sposobni da unapređuju ribarsku proizvodnju, sa pretpostavkom da će po završetku škole raditi u toj privrednoj grani. Ako se vratimo unazad, u vreme osnivanja škole, potsetićemo se na ogromne poteškoće koje je trebalo prebroditi da bi škola otpočela svojim radom. Istakla se neophodna potreba osnivanja i rada jedne takve škole. Činjenica je da su usled čestih dupliranja nadležnosti, s jedne strane Glavne uprave za poljoprivredu NRS a s druge strane prosvetnih organa kao i odsustva potrebnih iskustava, činjene raznorazne greške u programu, određivanju nastavnog kadra kao i izvođenju učeničke prakse. Kada se već tokom punih četiri godine steklo iskustvo po mnogim pitanjima i donekle našao put za rad škole, dolazi do automatskog odumiranja. Sada ima samo još jedna generacija od šesnaest maturanata koji će juna 1954 godine diplomirati.

Dosada je ukupno izašlo 26 diplomiranih tehničara i to pred dve godine 11 a ove školske godine 15 učenika. Od ovogodišnje generacije većina je na otluženju vojnog roka, jedan deo je nastavio studije na fakultetima, jedan se zaposlio u Sloveniji i jedan u Hrvatskoj na radu u ribarstvu. Od prve pak generacije četvoro njih rade na ribarstvu a troje u poljoprivrednoj proizvodnji. U školu je došlo omladinaca iz svih republika i vratili su se odakle su i došli. Po mome mišljenju našoj zemlji potrebno je više ribarskih tehničara a ne samo 26. Ali tu leži jedna nepravilna postavka od strane pojedinih ljudi koji rade na ribarstvu, kada se radi o zaposlenju pomenutih ribarskih tehničara. U našoj zemlji kvalifikacija ribarskih stručnjaka, bilo ona viša, srednja ili niža stiče se po završetku odgovarajuće škole na praktičnom radu u ribarskoj proizvodnji, zatim polaganjem srodnih ispita i specijalizacije. Lično poznavajući završene maturante, mogu reći da većina od njih može svojim zalaganjem, prirodnom obdarenošću i već stečenim osnovnim znanjem iz ribarske teorije za par godina

rada u proizvodnji postati u punom smislu reči ribarski stručnjaci. Da spomenemo teoretsko-ribarske predmete koje su pomenuti učili za vreme svog školovanja: ihtiologija, hidrobiologija, hidrologija, gajenje riba, prerada riba, sistematika riba, biologija riba, tehnika u ribarstvu, bolesti i neprijetelji riba, organizacija poljoprivredne proizvodnje i dr. Naravno, da se za svakog učenika ne može reći da je pomenute predmete u potpunosti razradio i naučio ali minimum znanja stekao je svako. Princip rentabiliteta svakog ribarskog preduzeća i slobodan izbor ljudi treba neki put drugojačije gledati i biti načisto da se ribarski tehničari ne će regrutovati iz učiteljskih, građevinskih ili drugih škola i da se za uzdizanje kadrova treba nešto i žrtvovati. Mlade ljude koji dolaze iz klupa treba prihvatiti toplo, drugarski i pomoći im u stručnom uzdizanju ako ima ko da im pomogne. Na mnogim skupovima ribarskih stručnjaka, na kojima nisam nikad prisustvovao iako već pet godina predajem ribarske predmete, pišu se rezolucije gde se nalaze i klauzule o uzdizanju kadrova, a da se po tome ništa ne uradi ili nimalo. Treba slobodnije primati ljude u ribarstvo, dati im odgovarajući posao, dok steknu iskustva i poverenje da mogu rešavati i druge probleme. Da uzmemo primer Pokrajinskog ribarskog gazdinstva za Vojvodinu. Za njihovo obavljanje poslova trebalo bi bar deset ribarskih tehničara a oni imaju samo jednog koji je primljen sa dosta natezanja. Niko se nije rodio sa praksom niti je jedna srednja škola mogla u potpunosti da formira zrelog stručnjaka pa ni ribarska. U poljoprivrednoj struci je baš praksa stvorila dobre stručnjake iako su bili sa srednjom školom, ali im niko nije postavljao pitanje pre stupanja na posao koliko imaju prakse.

Na kraju se nameće pitanje da li ubuduće, s obzirom na razvoj ribarstva, treba stvoriti možda neke niže ribarske škole. U mnogim našim selima će otpočeti zimske škole za poljoprivredu, ne bi bilo na odmet da se ponešto uči i iz ribarstva, bar tamo gde zimski tečajevi okupljaju omladinu iz krajeva koji imaju uslove za veštačko gajenje šarana, ili koji su bogati sa ribolovnim vodama.

Ing. SVET. VUČKOVIĆ